

Vonatoztam

Vonatoztam,
Megjelentél.
Mosolyogtál,
Nevetgéltél.

Odanéztem,
Megelőztél.
Jókedveddel
Mégfertőztél.

Gyönyörködtem,
Elbűvöltél.
Pedig csak ott
Üldögéltél.

Gyönyörködtem,
Nem figyeltél.
Képernyődbe
Feledkeztél.

Eltűnődtem,
Mi lehetne...
Meg kell tudnom,
A fenébe!

És aztán leszálltam.
Te meg mentél tovább.

Lejebb, feljebb

Örkény Istvánnak, A Sátán Füreden írójának

Csalogatta a szemhéjam.
Lejebb. Lejebb.
Sötétbe borította szemem világát.
Feljebb kicsit, feljebb!
Bámul engem a lap üressége.
Feljebb, hát, feljebb!
Mit látok rajta?
Lejebb. Lejebb.
Apokalipszist, szép új világot.
Lejebb. Lejebb még!
Álmodjon csak, szépet, újat.
Megvan! Fel! Fel!
Félkövér betűk, Calibri betűtípusban.
Feljebb picit! Feljebb még!
Elillant. Eltűnt a kép.
Oké, lejebb megint. Lejebb a francba!
Nehéz ez az írói szakma!
Lejebb. Lejebb ismét!
Találd meg a „lírai én”-t!
Lejebb. Lejebb.
Képzeld el a felhőket!
Lejebb. Lejebb.
Fent repülsz az égen.
Lejebb. Lejebb.
Fejed a válladra pottyán.
Nincs lejebb. Csend lett.